

ringen ikke kunnet anse det for forsvaerligt, om Marineministeren under saadanne Forhold vil stille et Endringsforslag; men jeg vilde tro, hvis Regjeringen paa en saadan Maade under saadanne Billaarvillede det, vilde blive antaget, men hvis senere Gang — jeg skal ikke bruge et eneste Ord ud over det absolut Nodvendige — kunde føre til alt Andet end Rættighed, hvad det kunde føre til, antager jeg, Enhver maa kunne sige sig selv, jeg tror ikke, det behøver nogen nærmere Forsklaring. Stude virkelig Noget forlange en Udvalning af de Konsekvenser, det kunde føre til, vilde vist Mange i Thinget kunne være i Stand til det; jeg tror ikke, det behøves. Saaledes, mine Herrer, maa Spørgsmaalet stilles; man maa vide, hvad det vilde sige, at Regjeringen under saadanne Forhold gjennem Marineministeren stillede Forslag om Bevilling til Pantserflibet, thi det er jo dog det Punkt, som særlig er blevet betonet, det har dog været det, med Hensyn til hvilket det ærede Medlem (Jessen) har bedrejet Regjeringen, at Endringsforslag ikke bliver stillet af vedkommende Minister. Jeg tager, som sagt, aldeles ikke det ærede Medlem den Art af personlige Behreidelser ide op, det kan han være forvisset om. Tinget er alt for vigtigt, til at saadanne personlige Betragtninger kunne belyde noget. Men det, hvorom det gælder, er, om der af det Mar, som nu er gaaet, er fremgaaet noget Udbytte eller ikke, om dette Udbytte fættes paa Spil eller ikke, hvis Regjeringen stiller Endringsforslag. Spørgsmaalet er ikke om dette Ministeriums Personer. Spørgsmaalet er ikke, om denne eller hin Minister skal blive eller udtræde. Derfor, der ikke i Landet var Mænd, som efter Kongens Opsfordring under den forhaandenverende Situation vare villige til at intræde i Regjeringen for at hævde de Grundsætninger, hvorfor der er kjæmpet, vilde det da ikke have været rigtigt, at de enkelte Mænd, der nu sidde i Ministeriet, i Overensstemmelse med de i sin Tid af Landstinget udtalte Ansættelser, have taget Sagen, som de have gjort det, de have kun kunnet gjøre det i den Overbevisning, at de havde Støtte baade i Folkethinget, i Landstinget, i Støtte fremfor Alt i hele Landet.

Erind. Jeg kunde ganske vist have ønsket, at min Tur til at faae Ordet ikke var falden lige efter de Udtalelser, vi nu have hørt af den ærede Finansminister, da jeg meger nodig vilde lade mig løse eller føre ind paa det forpolitiske Obedt, hvorpaa den ærede Finansminister bevægede sig. Det, som egentlig har foranlediget mig til at tage Ordet og som jeg skal bestrebe mig for udelukkende at holde mig til, er, at der er faldet Uttringer her i Salen, ganske vist kun fra et enkelt Medlem, men som jeg efter den Gjensidig, de synes at finde i Salen, er berettiget til at antage dog vel af flere. Jeg tror ikke at gjengive det ærede Medlems Betragtning urigtig,

naar jeg gjengiver den saaledes, at det ærede Medlem advarede Landstinget imod nu at vise en svag Tilbagevigen for, hvad der ikke alene er Landstingets Ret, men Landstingets Pligt, at Landstinget blev advaret imod nu at vise sig mere høvelig og støielig, end det stemmede med Oprietholelsen af dets Værdighed. Jeg veed ikke om det er gaaet andre Medlemmer i Landstinget, som det er gaaet mig, men jeg maa tilstaa, at jeg søgte mig ubehageligt berørt af denne Udtalelse. Det forekom mig, at den indeholdt om ikke Sigelse, saa dog ganske vist en Forudsætning om Muligheden af, at dette Thing kunde tage saadanne Hensyn, som det ærede Medlem paa forskjellige Maade angav som Frygt, Følelsen af et særligt Tryk, der høilede paa Thinget o. s. v., og den Forudsætning, at Thinget af saadanne Hensyn i Virkeligheden skulde kunne vige tilbage for, hvad det maatte anse for at være sin Pligt, forekommer mig ikke at være berettiget. Jeg vil i det Mindste for mit eget Vedkommende meget bestemt værgemig imod, at naar jeg nu eller rettere under Sagens Gang ikke slutter mig til det af det ærede Medlem bebudede Endringsforslag eller mulig andre Endringsforslag, der vedkomme Bevillingernes Realitet, at jeg da derved skulde være paavirket af noget af de Hensyn, som det ærede Medlem angav, eller endog blot af det store politiske Hensyn som den ærede Finansminister nu fremførte. Det forekommer mig, at naar man vil se en Smule nøiere til med Hensyn til hvilke de Disjenspunkter ere, som ere komne til at foreligge for dette Thing, eller rettere, som ere blevne angivne i dette som værende tilstede imellem den høitærede Regjering og Folkethinget, saa reducerer de sig jo i Virkeligheden til forholdsvis ubetydelige Spørgsmaal. Det ene er jo det meget omtalte Pantserflib, det andet Spørgsmaal om Kommanditets Afslud til Understøttelse og det tredje er en Mangel i Bevillingerne til Krigsministeriet, med Hensyn til hvilken man dog er mere berettiget til at forudsætte, at den søles af Krigsministeren, end til at være fuldkommen vis derpaa, da ingen Udtalelse i saa Henseende endnu har fundet Sted. Jeg maa udtale for mit Vedkommende, at jeg i ethvert af disse Spørgsmaal vilde være lidet tilbøielig til at stemme med Regjeringen, naar den forlangte Forandringer, naar den ønskede dem, men aldeles utilbøielig til at stemme for saadanne uden dette. Det forekommer mig, at hvad det ene af disse Spørgsmaal angaar, nemlig Pantserflibet, er der allerede af det ærede 3die langbevalgte Medlem (Ande) anført Grunde imod at bevillige den dertil forlangte Sum, som jeg er vis paa, maa have været temmelig overbevisende for Mange her i Thinget; men jeg tror ikke at felle, naar jeg angiver Stillingen overfor Pantserflibet i dette Thing at være i dette Dødblik den, at der ganske vist er nogle Medlemmer, der ville følge det ærede Medlem fra 1ode Aarss (Jessen) i hans Betragtning